

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **B. G.**, zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1685/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2007, čj. OAM-1-346/VL-10-04-2007, v řízení o kasací stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2008, čj. 63 Az 49/2007 – 54,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2008, čj. 63 Az 49/2007 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který usnesením ze dne 19. 11. 2008, čj. 63 Az 49/2007 - 54, řízení o žalobě zastavil [§ 33 písm. b) a e) zákona o azylu a § 47 písm. c) s. ř. s.]. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasací stížností.

Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí krajského soudu trpí nezákonností pro nesprávné posouzení právní otázky, skutková podstata nemá oporu ve spisech a dále namítl nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.]. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že krajský soud zastavil řízení o žalobě z důvodu jeho údajného svévolného opuštění pobytového střediska, a dále proto, že se nezdržoval v místě hlášeného pobytu, jeho změnu neoznámil a místo jeho pobytu nelze zjistit. Uvedené tvrzení se však podle stěžovatele nezakládá na pravdě, neboť stěžovatel opouštěl pobytové středisko vždy poté, co mu bylo povoleno opustit toto zařízení a vždy s předchozím souhlasem oprávněné osoby. Pokud se stěžovatel nezdržoval přímo v pobytovém středisku, nacházel se na adrese Z. 51, Ú. Poté, co mu lhůta pro opuštění pobytového střediska skončila, vždy se vrátil do pobytového střediska zpět. Stěžovatel doplnil, že má eminentní zájem na udělení mezinárodní ochrany s ohledem na současnou situaci v Republice Srbsko, zejména v oblasti lidských a sociálních práv, a nikdy

neodmítal součinnost se státními orgány při řešení jeho situace. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že z jeho evidence vyplývá, že stěžovatel měl propustku z pobytového střediska s uvedením adresy Z. 51, Ú., pouze od 12. 8. 2008 do 15. 9. 2008. Od následujícího dne, tj. od 16. 9. 2008 měl stěžovatel evidován svévolný odchod z pobytového střediska, a to až do jeho opětovného příchodu do střediska dne 15. 12. 2008. V době rozhodování krajského soudu o žalobě (dne 19. 11. 2008) tak nebyl pobyt stěžovatele znám.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Především je nutné poznamenat, že v případě zastavení řízení o žalobě přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, jako zvláštní kasační důvod ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS).

Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle písm. e) téhož ustanovení soud řízení zastaví také v případě, že se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Ze soudního a správního spisu vyplývá, že krajský soud přípisem ze dne 2. 4. 2008 požádal Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, o sdělení pobytu stěžovatele. Policie České republiky sdělila krajskému soudu přípisem ze dne 17. 4. 2008, že stěžovatel má uděleno vízum platné do 12. 6. 2008, a že poslední adresa podle dostupných informací je od 11. 4. 2008 pobytové středisko. Správa uprchlických zařízení, přípisem ze dne 13. 6. 2008 krajskému soudu sdělila, že stěžovatel pobytové středisko svévolně opustil dne 15. 5. 2008, přičemž poslední adresa, kterou stěžovatel nahlásil je Z. 51, Ú. Krajský soud dále přípisem ze dne 30. 6. 2008 požádal Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, evidenční odbor a Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava o prověření pobytu stěžovatele, přičemž uvedl, že současný pobyt stěžovatele není znám. Přípisem ze dne 1. 7. 2008 Policie České republiky krajskému soudu sdělila, že současné místo pobytu stěžovatele není známé a stěžovatel neprovedl změnu svého pobytu na území ČR. Policie ČR dále přípisem ze dne 7. 11. 2008 krajskému soudu sdělila, že stěžovatel měl vydané vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 13. 8. 2008 do 10. 10. 2008, přičemž poslední adresa stěžovatele byla do doby svévolného odchodu z pobytového střediska dne 16. 9. 2008 evidována v pobytovém středisku a současné místo pobytu není známé.

Krajský soud se dopustil při zjišťování místa pobytu stěžovatele pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí. Ze sdělení Pobytového střediska ze dne 13. 6. 2008 je zřejmé, že poslední adresa, kterou stěžovatel uvedl, je Z. 51, Ú. Krajský soud nevzal tuto skutečnost na vědomí a nepokusil se stěžovateli na uvedenou adresu doručit. Požádal-li krajský soud Policii České republiky o prošetření pobytu stěžovatele, učinil tak bez uvedení zmíněné adresy, kterou bylo možné prověřit. Nejvyšší správní soud proto shledal důvodnou

stížní námitku směřující proti nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení v důsledku vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Samotnou hmotněprávní podstatou věci se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl.

V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu